

EL ROBATORI

Eren les cinc de la tarda, en Pere tornava de la feina. Estava capficat en com havia anat el dia, les coses que li quedaven per fer. També en el que tenia de fer a casa abans no arribessin la seva companya i els seus dos fills.

Com sempre abans de pujar al tercer pis on viva, va passar pel primer on hi viu la seva mare. Després de cinc minuts de conversa, va continuar pujant l'escala fins arribar al seu pis. Ja en el replà i mentre buscava la clau per entrar es va donar compte de que hi havia alguna cosa estranya.

En Pere si va fixar bé, la porta estava oberta, no, més aviat, estava forçada. A més, els llums de l'interior estaven encesos. Sense saber ben bé el que passava i com a primera reacció va telefonar a la seva mare, que immediatament va pujar. Van entrar al pis molt poc a poc, però no per precaució sinó per la sorpresa i per no entendre res del que estava passant.

A dins tot va ser molt desagradable, moltes coses escampades per tot arreu. Immediatament en Pere va reaccionar i instintivament va córrer a les habitacions dels seus dos fills. Tot escampat. Després el seu dormitori, també calaixos oberts, roba per tot arreu, els armaris remenats...

Ja no hi havia cap dubte, es tractava d'un robatori. En Pere, va passar de la sorpresa a la indignació, a la ràbia, a la impotència. En Pere i la seva companya eren treballadors. Molt temps de sacrificis per tirar endavant una família amb dos fills. Sense gaires estalvis, però si que durant els anys havien conservat alguns records, algunes petites joies, de quan es van casar, de quan van tenir els fills, de quan van fer vint-i-cinc anys a l'empresa que treballaven, cap cosa d'un preu molt elevat, però si moltes petites coses de molt valor sentimental.

En Pere va trucar als Mossos d'Esquadra que es van personar molt ràpidament a la vivenda, a ells es va sumar la policia científica per intentar trobar empremtes dactilars. En Pere estava atabalat, contestant preguntes i veien a molta gent voltant pel seu pis.

A la poca estona va arribar la Silvia, la companya d'en Pere, amb els seus fills, tampoc entenien res, es van trobar a un munt de gent. En Pere va córrer cap a

ells i els hi va explicar. No podrà oblidar mai, quan el seu fill petit es va abraçar a la seva mare i es van posar a plorar els dos. Després ja una mica més tranquils cadascun se'n va anar a la seva habitació per veure el que trobaven a faltar. Que si una consola de videojocs, que si la col·lecció de figuretes d'una sèrie que feien per televisió, que si la màquina de retratar, que si l'anell de casament..., quina llista no s'acabava mai.

Un dels Mossos va demanar al Pere si tenien assegurança. En Pere va trucar a la corredoria d'assegurances Santasusana, on de tota la vida hi tenia contractades totes les assegurances. Va passar quasi mecànicament el comunicat. Al cap de pocs minuts, un dels socis de la corredoria es va personar a la vivenda, tot varen ser facilitats. Ajudant, reconfortant i explicant els tràmits de manera senzilla.

En aquells moment en Pere i la Silvia van agrair molt la facilitat i la rapidesa en que va actuar la asseguradora. No van tenir cap problema. Tot i que no es va recuperar mai cap dels objectes robats, i la família es va endur un gran cop moral i sentimental, van poder començar de nou.

Josep Ribó Calmet